

Wiffens: Det har gjort mig ondt at høre oplasket Tvivl om, at Staten skulde være istand til at sikkre sine Invalider imod Trang; thi videre, mine Herrer! gaaer det forelagte Forslag dog egentlig ikke. Jeg har ikke kunnet forstaae denne Tanke; jeg kan ikke forstaae, at Danmark enten nu skulde være kommen eller nogenstunde skulde kunne komme saavidt, at de, der have deres Lemmers, fulde Brug eller deres Helbred, skulde være ude af Stand til at sikkre dem, der have offret deres Lemmer og Helbred paa Fædrelandets Altar, og er det ikke kommet saavidt, saa kan man heller ikke sige, at Staten er ude af Stand til at sikkre dem mod en saaa haard Skjæbne; thi hvilken Maade skulde vel være henstigtsmæssigere for de Sunde at forsyge Invaliderne paa end den, at man gjennem Skatter og gjennem Statskassen bidrager til deres Underhold. (Hør!) Jeg troer derfor, at vi ikke skulle forestille os, at den Mulighed nogenstunde skulde kunne indtræde, at Staten ikke skulde kunne tilstaae Invaliderne en Pension af en saadan Størrelse, som vi ved nærmere Overveelse maatte finde det nødvendigt og billigt, som det mindst mulige, at tilstaae Invaliderne; men jeg troer, at der ere mange Grunde tilstede, hvorfor vi ikke fortiden skulle skyde Sagen ud, men tvertimod med Iver tage den for. Vistnok kunne vi fra Aar til andet, saalange vi endnu ikke ere komne saavidt, at vi kunne betragte den nærværende Crisis som endt, og saaledes kunne overflue de Forpligtelser, vi overtage, tilstaae saadanne Summer, som vi maatte finde fornødne, for at der kan gøres for Invaliderne hvad vi ansee for billigt; men, mine Herrer! jeg spørger dem, vilde det ogsaa virkelig være det samme, om vi tilstode disse Invalider, den samme Sum fra Aar til andet, som om vi strax sikrede dem for hele deres Liv en saadan Understøttelse. Nei, mine Herrer! det er en Sjælslidelse ikke at vide, hvor man det næste Aar skal faae Brødet fra; det er en Sjælslidelse, naar man har den Frygt i Baggrunden, at maaskee vil den lovgivende Magt næste Aar kunne finde, at Staten ikke længere har Kræfter til, at understøtte sine Invalider, som den skulde, og det er det saameget mere, naar Staten eengang har været i den

Silling, at drage en Understøttelse tilbage, som den har tilstaaet. Jeg vil ikke drage i Tvivl, at i en kommende Tid, naar Krigen er endt, Hjertelaget hos den lovgivende Magt kunde være ligesaa godt som nu; men jeg vil derimod drage i Tvivl om det er sømmeligt at vi udsætte denne Sag indtil det viser sig hvorledes Finansernes Stilling er, og jeg vil i høi Grad drage i Tvivl om det kan ansees for at være rigtigt og billigt og menneskeligt imod den, som i dette Aar ligger henstrakt paa Sygeleiet, efterat være saaret paa Kamppladsen for Fædrelandets Bæ og Vel, at han skal martres og pines af den Tanke, at han maaskee vil blive en Betler, og jeg vil bede dem betænke, hvor mange der maaskee først da kunne forlade Sygeleiet, naar de see en nogenlunde sorgfri Fremtid imøde. Jeg vil ikke i dette Dieblik reise det meget vanskelige Spørgsmaal om paa den ene Side Statens Interesser, de pecuniaire Interesser ere tilbørlig varetagne, og paa den anden Side Invalidernes, naaget jeg ikke kan nægte, at jeg helder mere til den Anskuelse, at man har været for knap end til den Modsatte, at man har været for rundelig; men jeg vil dog, paavise en Retning, i hvilken det forekommer mig, at man, naar man dog i en særdeles Grad maa tage de pecuniaire Hensyn i Betragtning, paa Grund af den store Masse af Invalider, som ville blive at forsyge, har været forholdsvis for rundelig, det er nemlig i § 5, hvor der er taget den Bestemmelse, at der ved den Smertens Gjæld eller den Invalidpension, der skal tilstaaes disse forskellige Personer, ikke skal tages Hensyn til om han i Fremtiden vil kunne tjene Staten og derfor modtage Løn eller om han er pensionsberettiget og hvor stor hans Pension vil blive. Jeg er aldeles enig med en foregaaende Taler i, at Staten i Grunden paa den lempeligste og paa den for alle Parter bedste Maade kan sørge for sine Invalider, ved at sætte dem i saadanne Embeder, som de ere istand til at varetage, og det forekommer mig, at det ikke vilde være nogen vanskelig Sag at bestemme et vist Forhold, hvori saadanne Embedsindtægter skulde beregnes at komme til Afdrag i Pensionen, saaledes at man, om man vil dividere Embedsindtægterne med et vist Tal og fradrog en vis